

Twee vrouwen

Sytske Frederika van Koeveringe

Twée vrouwen

Velvet Pulpature

Velvet Publishers
Amsterdam

DE ZON SCHIJNT ÓÓK VANDAAG

Jip en Melle zitten nog geen twintig minuten op een bankje aan een van de grachten in de binnenstad van Amsterdam. Het is zondagochtend half acht en het belooft een mooie dag te worden, als Jip de zachtblauwe lucht mag geloven. Er is niemand op straat en de huizen staan er vermoedelijk precies zo bij als gisteren.

Jip frummelt aan de leren stof van haar turquoise jas. Wanneer ze opkijkt ziet ze hoe Melle erbij zit. Verhard, onaangetast. Haar wijde donkere kleding als een blok om zich heen getrokken, haar donkere haren naar achter gekamd. Je zou kunnen denken dat ze collega's zijn: een gepaste afstand, maar toch enigszins betrokken in elkaars leven.

Melle voelt dat alles in haar wordt strakgetrokken en het omhulsel van haar lichaam voelt zwaar, alsof haar handen door haar schoot, door het hout van het bankje in de grond verdwijnen. Met een vlakke stem vraagt ze: Dus als ik het goed begrijp maak je het uit omdat jij niet meer over ons wil nadenken? Jip knikt, waarop Melle de zin nog eens formuleert, maar in een andere volgorde. Dit doet ze vaker als ze

vindt dat Jip onvoorspelbaar handelt: Dus als ik het goed heb, corrigeer me als ik ernaast zit, heb je geen zin om over ons na te denken en daarom maak je het uit? Gooi je alles wat we hebben opgebouwd overboord. Heb je door dat je daarmee alle schepen achter je verbrandt? Jip knikt nog een keer. Na een korte stilte zegt Melle op fellere toon: Ik vraag me af of je je realiseert wat hier gebeurt, of je de consequenties hiervan inziet.

Jip blijft knikken, tegelijkertijd weet ze dat wat ze op dit moment voelt tóch net niet overeenkomt met hoe ze het voor zich zag. Hoe ze het had uitgedacht, het online had opgezocht. *Hoe maak je een liefdesrelatie uit?* Ze scrolde de afgelopen weken door de ene na de andere website, kwam steeds op dezelfde stappen uit: 1. *Kies een geschikte locatie:* check. 2. *Blijf kalm en respectvol:* doet ze óók – zie haar knikken. 3. *Geef ruimte voor emoties:* check, ze wacht tot Melle een emotie laat zien. Al moet ze toegeven, het duurt langer dan ze zou willen, maar vroeg of laat zal Melle wel iets laten zien. Dan heb je 4. *Wees eerlijk, maar tactvol:* check, check, dubbelcheck. Of oké, geeft ze toe, tactvol is ze niet, maar goed, wat voor de een tactvol is kan voor de ander hard zijn, ze is in ieder geval eerlijk. Altijd al geweest.

Jip kan niet liegen, er zijn mensen die haar omschrijven als direct, arrogant. Anderen gebruiken de woorden grof of hard. Zo ziet zij het zelf niet, waar het voor Jip op neerkomt is dat ze niet om de zaken

heen draait. Ze maakt de dingen niet mooier dan ze zijn en gaat over het algemeen geen conflict uit de weg. Dingen niet zeggen zorgt voor ruis en Jip houdt niet van ruis. Dan toch liever pijnlijke eerlijkheid. Melle wist vanaf de eerste ontmoeting al met welk – en vooral wat voor soort – mens ze te maken had. Dat van het eerlijke soort en dát was wat Melle ook zo leuk aan haar vond. Maar leuk of niet: vanaf nu hoeft Jip geen tijd meer te besteden aan het denken over haar en Melle, en dat geeft Jip weer lucht. Dat ze niet meer hoeft te malen over wat er steeds gebeurt, of beter gezegd, juist niet gebeurt in hun relatie.

De laatste stap die ze online vond was 5. *Geef uitleg zonder in detail te treden*: check, want ze houdt haar mond. Al is het Jip nu al duidelijk dat de onlinewereld vergeten is te vermelden dat er bij al deze stappen ook nog een hoeveelheid gevoelens komt kijken bij de berichtgever, zichzelf dus. Maar terugkrabbelen kan ze niet. Niet nu al.

Goed, kondigt Melle aan, zonder enige emotie. Dan ga ik. Zonder groet of blik staat ze op en loopt weg. Dit had Jip óók niet online gevonden, ze kijkt Melle na, die erbij loopt als een vrouw die iets onnoemelijks zwaars met zich meedraagt, maar dat nooit aan wie dan ook zal laten blijken. Jip weet dat ze onderkoeld kan reageren, dat dit in werksituaties gunstig uitpakt. Een echte carrièrevrouw: doortastend, doelgericht, afstandelijk met een gepaste tederheid. Oftewel: een professionele houding waar iedere

werkgever welwillend op reageert. Maar deze kilheid kende Jip nog niet. Jip bekijkt Melles stenen rug, van daar glijdt haar blik naar de kieren tussen de grachtenpanden en van daar weer naar de rug, naar de contouren van haar oversized blouse en broek en elke keer als Jips blik op die kieren tussen de huizen valt, lijkt het alsof de openingen groter worden.

Ergens voelt Jip zich opgelucht, niet omdat de relatie nu voorbij is, maar omdat ze niet thuis slaapt. Deze maand slaapt en werkt Jip in het tuinhuisje van Jan Wolkers. Ze is daar uitgenodigd als beeldend kunstenaar in residentie. Het is juni en alle planten en struiken staan vol in bloei, het is er prachtig. Overal waar ze kijkt is het licht en groen en ademt het... ja wat ademt het, vrijheid? Ach nee, het is er anders dan thuis, dus voelt alles anders – nieuw –, en dat is al snel bevrijdend. Vrij van spanningen, dát in ieder geval. Jip gaf zich op voor de residentie om tussen al dat sapgroen de bewegingsvrijheid van haar kunstenaarschap te onderzoeken. Ze wilde haar werk van de afgelopen tien jaar onder de loep nemen: welke dromen en verwachtingen heeft ze, welke kunnen uitgewerkt worden en welke mag ze laten varen? Maar ook of nee, vooral: wat is de bewegingsvrijheid van een vrouw die de veertig nadert? In plaats van hierbij stil te staan, linkjes te leggen, ideeën op te doen, eerste eventuele schetsen te maken, raakte ze verstrikt in een ander idee: zich loswrikken van Melle.

Nu de kogel door de kerk is, zit ze als een lege huls

op de grond en weet ze niet precies wat ze heeft gezegd en vooral niet waarom. Was dit wel zo'n goed idee? Haar geest komt niet met een verhelderend inzicht. Het enige wat ze voelt zijn de koude tegels onder haar billen, hoe die koelte een baan trekt door de rest van haar lijf. Als een strakgespannen kabel die doorloopt naar haar ranke hals.

Melle loopt als een marinier. Blick op oneindig, weg van de explosie, inwendige bloedingen, zichtbare wonden, marcherend door de straten, langs andere lege bankjes en volle prullenbakken: wat is er gezegd en waarom? Heeft Jip een ander? Wist ze voor ze hierheen kwam al dat ze het uit ging maken? Ze heeft een ander, Melle weet het zeker. Melles adem is er een van de snuivende soort, ze hoort alleen zichzelf blazen. Een jongen fietst blij zwaaiend voorbij, ze ziet alleen zijn schim. Even later – hoeveel later weet ze niet – verschijnt er een appje van diezelfde jongen: *Wow ik dacht dat ik je tegenkwam, maar het was overduidelijk een lookalike die een nacht door had gehaald, haha! Morgen voor werk een bakkie doen?* Ze drukt Sams berichtje weg, loopt de zonnestralen achterna. Er zijn steeds meer mensen te zien op terrassen, wandelend over stoepen en midden op de straten. Bellend, fotograferend, kletsend, met een glimlach kijkend naar de lucht. Want kijk, de zon schijnt óók vandaag. In Melles borstkas is geen licht, daar bonkt het, een voorbijdenderende goederentrein in een oneindig lange tunnel. Zei haar lievelingsmens, haar vrouw,

degene met wie ze oud wilde worden, nou echt dat ze beter niet meer samen verder kunnen gaan? Zei ze het echt? Alleen maar omdat ze elkaar eventjes kwijt waren de afgelopen weken? Per stap een nieuw woord, nieuwe zin, andere vraag en bijna allemaal beginnen ze met een inwendige explosie bij het woord *waarom*.

In de hoek van de keuken van het Wolkershuisje zit Jip, verstopt voor de tuinmannen. Ze heeft haar beste vriendin Sien aan de telefoon, met haar vrije hand veegt ze de oneindige tranen van haar wangen. Lieve Jip, haal eens rustig adem, ik hoor je hyperventileren. Sien ademt diep in en uit, net zolang tot ze hoort dat Jip met haar meedoet. Ze kennen elkaar al vijftien jaar en ze weet dat Jip rustig te krijgen is door chocola, ademen en over haar rug kriebelen. Na enkele ademdeugen vraagt ze nogmaals: Denk je dat je het hebt uitgemaakt of heb je het uitgemaakt? Piepend weet Jip eruit te brengen: Ik denk van wel. In de stilte die valt hoort ze Sien zuchten, dit is niet het eerste telefoontje dat ze moet aanhoren over Jips relatiesorres, maar dat het uit zou gaan had zelfs Sien niet zien aankomen. Sommige relaties gedijen op gedoe en die van haar beste vriendin hoort bij dat soort. Net zoals er koppels zijn die zich voortbewegen op gekibbel, alsof het ze voedt. Zijzelf moet er niet aan den-

Over de Velvet Pulpature-reeks

Pulpature is een unieke mix van *lesbian pulp fiction* en literatuur. We vragen bekende Nederlandstalige les-bi-queer auteurs om voor ons een *juicy*, spannend en herkenbaar liefdesverhaal te schrijven.

Over Velvet Publishers

Velvet Publishers is in 2023 opgericht. We leggen ons toe op het uitgeven van Nederlandstalige en vertaalde les-bi-queer verhalen. Onze missie is een bredere en positievere representatie van les-bi-queer levens in de Nederlandstalige literatuur.

Volg ons op Instagram: @velvetpublishers

Of schrijf je in voor onze nieuwsbrief via

www.velvetpublishers.nl.

Verkrijgbaar in dezelfde reeks

